

Τα Σκόπια θα σώσουν την Ελλάδα;

Παρακολούθησα τις ογκώδεις διαδηλώσεις για το θέμα της ονομασίας της FYROM και έμεινα κατάπληκτος με αυτό που διάκρινα μέσα από τις εικόνες και τα λεγόμενα των συμμετεχόντων.

Κατ' αρχήν η συνηθισμένη σήμερα σε μερικούς κύκλους των Αθηνών απογοήτευση και άρνηση στα εθνικά προβλήματα, η τάση για εθνομηδενισμό, η περιφρόνηση προς τα εθνικά σύμβολα, η επιθυμία για εθνοαποδόμηση και η αμφισβήτηση του ιστορικού στοιχείου και της συνέχειας του ελληνικού έθνους δεν ήταν φανερές πουθενά. Οι συμμετέχοντες και οι ομιλητές δεν δίστασαν να μιλήσουν για πατριωτισμό, μια λέξη εξόριστη από την ελληνική γλώσσα για αρκετά χρόνια. Εντύπωση μου προξένησε το φρόνημα των συμμετεχόντων, φρόνημα που δεν συναντά κανείς εύκολα στην Αθήνα. Αυτό είναι καινοφανές φαινόμενο και όχι ελιγμός της Δεξιάς ή της Αριστεράς, όπως θέλουν να μας πείσουν ότι είναι. Το πολιτικό σύστημα δεν είναι σε θέση να αντιληφθεί αυτή την αλήθεια. Επιπλέον, διατηρείται σταθερά η πολιτική αντίθεση μεταξύ των Ελλήνων, αντίθεση που ξεκινά από τη δεκαετία του 1930, συνεχίζεται με τον εμφύλιο πόλεμο του 1946-1949 που όμως δεν τελειώνει το 1949, αλλά κρατά μέχρι σήμερα το έθνος δέσμιο ιδεολογικών φαντασιακών οραμάτων. Η αδυναμία μας να χειριστούμε αποδοτικά την ελληνική ανάπτυξη των δεκαετιών 1960-1970 και να αφήσουμε μισή την πραγματοποίηση του άλματος της ανάπτυξης και της ένταξης της χώρας σε μία ισχυρή ομάδα κρατών οφείλεται ίσως στην διαίρεση μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς, παρατάξεις που δεν έχουν πλέον νόημα. Το οικονομικό μας πρόβλημα, όπως και το στρατηγικό έλλειμά μας, έχουν πολιτική διάσταση.

Όσον αφορά το Μακεδονικό ψευδοπρόβλημα, αυτό έχει ιστορία που μας διαφεύγει. Αρχίζει από τα μέσα του 19^{ου} αιώνα με την πανσλαβιστική ιδεολογία, την οποία διατύπωσε η Ρωσία και εφάρμοσε η Βουλγαρία. Σταθμοί είναι η ίδρυση της Βουλγαρικής Εξαρχίας το 1880, η προσάρτηση από τη Βουλγαρία της Ανατολικής Ρουμελίας το 1881 και ο Μακεδονικός Αγώνας το 1903-1907. Ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα αλλάξει τα δεδομένα. Στον Μεσοπόλεμο, το πρόβλημα παίρνει πάλι τη μορφή που είχε κατά τον Μακεδονικό αγώνα. Η Κομμιντέρν διατυπώνει τη θεωρία των ανεξαρτήτων κρατών μέσα στα πλαίσια ενός κομμουνιστικού κόσμου. Έτσι, η Βουλγαρία και η Θράκη θα αποτελούσαν ένα κράτος-έθνος με σύντροφο μια ανεξάρτητη ενιαία Μακεδονία, που, φυσικά, θα έλεγχε ο σλαβικός πληθυσμός κάτω από ένα κομμουνιστικό καθεστώς. Ο σλαβικός πληθυσμός της

Μακεδονίας ήταν εκείνη την εποχή υπολογίσιμος, παρά τα μέτρα που είχε λάβει η ελληνική κυβέρνηση.

Με τη Μικρασιατική Καταστροφή τα δεδομένα αλλάζουν. Χιλιάδες πρόσφυγες της Ελληνικής Ανατολής καταφθάνουν και εγκαθίστανται στις πόλεις και στα χωριά της Μακεδονίας. Με τις ανταλλαγές πληθυσμών η ελληνική υπεροχή γίνεται ακόμη μεγαλύτερη. Κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου η Βουλγαρία καταλαμβάνει τη Θράκη και την Ανατολική Μακεδονία, για να τις κρατήσει τέσσερα χρόνια.

Ο Ελληνικός Εμφύλιος Πόλεμος που ακολουθεί ξαναφέρει στην επιφάνεια το Μακεδονικό Πρόβλημα. Οι φιλοδοξίες του Τίτο για προσάρτηση της Μακεδονίας στη Γιουγκοσλαβία και ακρωτηριασμό της Ελλάδας σε μια Ελλάδα της Μελόνας, οι φιλοδοξίες της Βουλγαρίας για μια έξοδο στο Αιγαίο στηρίζουν τον λεγόμενο Δημοκρατικό Στρατό στην προσπάθειά του να καταλάβει την εξουσία στην Ελλάδα.

Κατά την κρίσιμη αναμέτρηση του Εθνικού Στρατού με τον Δημοκρατικό Στρατό, μεγάλο ποσοστό των πολεμιστών του Δημοκρατικού Στρατού ήταν Σλαβομακεδόνες. Με τη νίκη του Εθνικού Στρατού στο Βίτσι και στον Γράμμο χιλιάδες Σλαβομακεδόνες ακολουθούν την υποχώρηση του Δημοκρατικού Στρατού και εγκαταλείπουν τις εστίες τους στην ελληνική μεθόριο. Το Σλαβικό στοιχείο σχεδόν εξαφανίζεται από τη Μακεδονία. Οι σημερινοί ηγέτες του FYROM προέρχονται από τους πληθυσμούς αυτούς και από το θλιβερό παιδομάζωμα. Έχουν, λοιπόν, από τη γέννησή τους, μία τάση και ένα φανατισμό που τους εμποδίζει να σκεφθούν λογικά και να επιδιώξουν μία συνεννόηση με την Ελλάδα.

Θα κατασκευάσουν, λοιπόν, ένα έθνος φάντασμα, το οποίο δανείζεται αυθαίρετα το ιστορικό βάθος της Ελλάδας για να δημιουργήσει μια ενωτική ταυτότητα και να εξασφαλίσει την επιβίωσή του με δάνεια. Ταυτόχρονα, διατυπώνει συνταγματικά καλυμμένες, πλην ολοφάνερης, διεκδικήσεις όχι μόνο στο όνομα που δεν του ανήκει, αλλά και σε περιοχές της ελεύθερης Ελλάδας. Πρόκειται για μια αλυτρωτική απειλή.

Δεν με ενδιαφέρει η προσπάθεια των Σκοπίων να υποκλέψει το όνομα της Μακεδονίας και να καταργήσει την Ιστορία μας. Εκείνο που με ενδιαφέρει είναι η κατανόηση και η ιδεολογική αντιμετώπιση της απειλής. Σε αυτό το ελληνικό πολιτικό σύστημα απέτυχε θλιβερά με τρόπο που συνηθίσαμε τα τελευταία χρόνια να διαπιστώνουμε σε ό,τι αφορά την

εξωτερική μας πολιτική και τη διεθνή θέση της χώρας. Η αποτυχία οφείλεται στην αδυναμία μας, αλλά και στις ανεπάρκειες του πολιτικού συστήματος. Πιστεύω ότι οι αποτυχίες μας οφείλονται στη γενική υποβάθμιση του γεωστρατηγικού και οικονομικού δυναμικού μας, πράγμα που έχει ως κύριο αποτέλεσμα την ανατροπή της οικονομικής και στρατιωτικής ισορροπίας δυνάμεων μεταξύ Ελλάδας και του κύριου γεωπολιτικού αντιπάλου της. Πώς μπορούμε να εξηγήσουμε τη γεωπολιτική κάμψη της χώρας; Την αδυναμία της να προσαρμοστεί με τη συμμετοχή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση;

Το φρόνημα, λοιπόν, που διέκρινα σε αυτά τα συλλαλητήρια μου δημιουργεί τη βεβαιότητα ότι σε ένα υποδόριο επίπεδο η αίσθηση της ελληνικότητας και το φρόνημα του ελληνικού λαού παραμένουν άθικτα. Ίσως, η διένεξή μας με τα Σκόπια αποτελεί μια μεγάλη ευκαιρία για ελληνική κινητοποίηση για εκκαθάριση του πολιτικού συστήματος και καταλαγή των πολιτικών διαφορών με τερματισμό επιτέλους του εμφυλίου πολέμου. Τα Σκόπια μπορούν να σώσουν την Ελλάδα.

Δημοσιευμένο στις 6 Φεβρουαρίου 1918 στο: <http://mavridisdim.blogspot.com>